

Dažnai žmonės man sako, kad laikas senatvėje greičiau bėga. Galiu tai patvirtinti! Atrodo, kad balandžio pirmą buvo tik vakar ir staiga – jau mėnuo pasibaigęs. Kur tas laikas pradingo? Sunku patikėti, kad man jau 87 metai. Mano sveikata gera ir protas veikia puikiai, nekreipiant dėmesio į tą keistą

skylę, kai reikia surasti žodį! Kasdien, nuo pusvalandžio iki valandos, reikia mankštinti kojas. Rūpinuosi jomis, nes nuo to priklauso, turėsiu jas ar prarasiu. Taip, aš senstu ir vis labiau stebiuosi, kaip gamta vėlasi pavasariniu rūbu, savo jaunystės rūbu. Nuostabu matyti gėles: pienes, saulutes, raktažoles, krokus, tulpes, lendačias iš žemės; kaip ir atsirandančius bei medžius padengiančius švelnius žalius lapelius. Ir dar, nuostabi saulės šviesa. Pavasaris yra kaip persikeitimas, naujas gimimas. Gyvybė! Atsinaujinanti gyvybė, nauja viltis kiekvienam iš mūsų. Žiema praėjo ir po nakties atėjo šviesa. Argi tai ne Velykų laikas? Kelias – prisikėlimas, atsinaujinimas – taigi, kiekvienas iš mūsų galime būti atnaujinti Dvasios.

Atsinaujinanti gyvybė, nauja viltis kiekvienam iš mūsų.

Pavasaris – tai metas, kai mūsų Trosly bendruomenė važiuoja į piligrimystę. Šiemet buvo keturios grupės iš skirtingų vietų. Aš buvau vienas iš keturiasdešimties piligrimų, keliavusių į Lizjė. Važiavome autobusu ir praleidome penkias nuostabias dienas gyvendami ir drauge valgydami tuose pačiuose piligrimų namuose.

Loikas ir kiti iš *Les Fougères* namų, taip pat Patrikas ir Andre iš mano namų *Le Val Fleuri* bei daugybė kitų. Ši piligrimystė man davė daug gero.

Lizjė vėl atradau Teresėlę. Mažoji Teresėlė ir jos atvertas mažasis kelelis mums sako: gyvenk pasitikėjimu, tikėk gailestingumu. Ji mirė dvidešimt ketverių. Mano Dieve, kiek nepaprastai daug ji pasiekė per savo gyvenimą! Ir per ją Dievas darė stebuklus atnaujindamas Bažnyčią ir tikėjimą, meilę bei pasitikėjimą Jėzumi. Bendruomenės gyvenimas jai buvo sunkus. Savo autobiografijoje, šv. Teresėlė aprašo savo sunkumus su viena seserimi karmeličių konvente: „Ji turėjo dovaną mane visu kuo erzinti, jos žodžiai ir charakteris – viskas atrodė nemalonu“. Tačiau Teresėlė neužstrigo šiame nesveikame jausme, bet nusprendė su ja elgtis taip, kaip elgtųsi su labiausiai mylimu asmeniu. Dažnai jai „draugiškiausiai nusišypsodavo“.

Teresėlė moko mane ne tik gyvenimo su Jėzumi, bet ir kaip gyventi bendruomenėje bei nusišypsoti tiems, kurie laikas nuo laiko man pasirodys nemalonūs. Teresėlė savo Karmelį pavadino „palaiminta arka“. Tai jos irimosi į gelmę vieta, ten ji atrado, kad, kai vaikšto mylėdama, yra namuose.

Arkos bendruomenės taip pat yra vietos, kur mes galime augti meile ir šventumu. Tarp Arkos ir Teresėlės yra ryšių. Mano senelė, kuri irgi buvo vardu Teresėlė, turėjo tą patį dvasios vadovą – tėvą Pichon. Viename savo laiške gerasis kunigas kalba apie savo „dvi Teresėles“. Manau, Teresėlė mus stebi.

Žinoma, piligrimystės metu nukeliavom ir iki jūros. Patrikas netgi išsimaudė, kitais žodžiais tariant, nusiėmė batus ir pabraidžiojo vandenyje!

Tikiuosi visi žinote, kad tuoj pasirodys filmas apie Arką, tiksliau apie kai kuriuos Arkos žmones. Pastatytas didžio anglų TV prodiuserio Randallo Wrighto. Filmą trunka valandą 40 minučių ir vadinasi „Idiotai“, kaip nuoroda į Dostojevskio knygą „Idiotas“,

parodant, kad šie žmonės yra pranašai. Filmo premjera bus rugsėjį Toronto filmų festivalyje. Jau mačiau jį ir tai iš tiesų nepaprasta! Tikiuosi, jis parodys, kiek daug žmonių Arkoje bei Tikėjime ir Šviesoje yra pranašai.

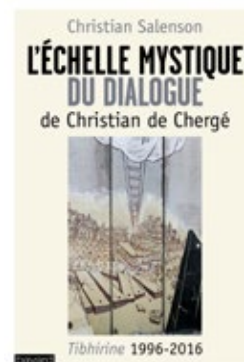
Ir Loikas, kuris su mumis keliavo į piligrimystę Lizjė, yra vienas iš pranašų. Truputėlį senstelėjęs su savo 60 metų! Jis yra mažasis Tikėjimo ir Šviesos įkūrėjas. 1967-aisias jo su broliu Thaddée ir tėvais nepriėmė Lurdo viešbutyje. Jo tėvai Kamilė ir Žeraras, labai įskaudinti to, pasikalbėjo su Mari Elen Matjo. Tai ji sutelkė mus į 1971-ųjų piligrimystę. Dabar yra apie pusantro tūkstančio bendruomenių visame pasaulyje. Taip, mūsų mažasis įkūrėjas truputį paseno, bet jo akys vis dar gražiai mėlynos ir žvelgia į tave taip pat aštriai, taip pat giedrai. Greitai švėsime nuostabią jo gimtadienio šventę, šiek tiek ramesnę, nes jis lengvai pavargsta.

Šiomis dienomis aš paskendęs Josepho Wresinski, nuostabaus ir neįprasto kunigo, raštuose. Jis gyveno lūšnynuose šalia Paryžiaus ir tapo kunigu patiems vargingiausiems. Įkūrė asociaciją „Aide à Toute Détresse“ (Pagalba labiausiai atstumtiems), vėliau tapusia tarptautiniu judėjimu ATD ketvirtasis pasaulis. Jis norėjo būti arti vargšų ir skelbti labiausiai atskirtų, neturinčių kultūros bei išsilavinimo, žmonių vertę. Keletą sykių jis buvo atvažiuavęs kalbėti į Arką. Dažnai mums sakydavo, kad labiausiai atstumtieji yra „pasaulio gelbėtojai“. Jie galės gyventi tik tada, kai mes išdrįsime su jais susitikti ir atrasti ryšį. Tai jie, labiausiai atstumti, mus moko mylėti. Mėgstu jo knygas, ypač „Vargšai yra Bažnyčia“ (Les pauvres sont L'Église). Tai lyg švyturys man. Tėvas Josephas yra kaip popiežius Pranciškus, kviečiantis išeiti į mūsų visuomenės paribius, kad ten susitiktume vargšus, leistumės jų evangelizuojami ir priimtume jų išmintį.

*Labiausiai atstumtieji
yra „pasaulio gelbėtojai“*

Jau dvidešimt metų, kai grupė žiaurių islamistų, kovojusių su vyriausybės pajėgomis, pagrobė vienuolius iš Tibirino vienuolyno Alžyre. Tie vienuoliai buvo nužudyti. Dauguma jūsų turbūt matėte filmą „Apie dievus ir žmones“. Šie vienuoliai buvo labai artimi savo kaimynams musulmonams. Vienas vienuolis netgi buvo jų gydytojas. Tie musulmonai norėjo gyventi savo tikėjimu ir malda nuošaly nuo visokių politinių žiaurumų. Neseniai perskaičiau Christiane de Chergé, vienuolyno prioro, knygą „L'Échelle mystique du dialogue chrétiens et musulmans pour un projet commun de société“ (Mistinės musulmonų ir krikščionių dialogo kopėčios bendram socialiniam projektui), kuri mane labai palietė. Christiane savo būdu buvo pranašas. Man jis yra tikra šviesa. Jis visada mane veda į gyvenimą su Dievu ir tikrą brolystę su musulmonais. Nuo pradžių Arka turėjo laimės būti ekumeninė ir tarpreliginė. Tai reiškia, kad kiekvienam iš mūsų reikia gilinti savo tikėjimą ir atrasti galimybes susitikti su savo broliais ir sesėmis iš kitų krikščioniškų konfesijų bei kitų religijų. Svarbiausias dalykas kiekvienam – tai leisti Dievui vis labiau ir labiau gyventi mūsų viduje, kad kiekviename asmenyje išžvelgtume Dievo vaiką.

Jaučiu bendrystę su visomis Arkos bei Tikėjimo ir Šviesos bendruomenėmis. Mūsų pasaulis toks sudėtingas. Privalome melstis, kad virstų sienos tarp grupių ir asmenų, kad visi galėtume augti meilėje, taip pat laisvės atrasti tikrą bendrystę tarp žmonių.

*Taip, melskime,
kad augtu
mūsų meilė Dievui
bei visiems mūsų
broliams ir seserims.*

*Geros vasaros!
Bendrystėje su jumis visais,
Žanas*